

РЕШЕНИЕ

№ 7735

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 28.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **6334** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК вр. чл. 157 ал. 4 ЗДвП.

Образувано е по жалба на Ч. Г. Т. от [населено място], [улица], срещу Заповед № 59191 / 18. 16. 2013 г. на началник група „АНД”, отдел „Пътна полиция” – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „д” от ЗДвП за временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК].

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е издадена при нарушение на закона, тъй като глобата за част от наказателните постановления е погасена по давност, а това за което не е погасена е заплатено. По същество моли съдът да постанови решение, с което отмени оспорения административен акт. Претендира разносните по делото.

Ответникът – началникът на група „АНД” при отдел „Пътна полиция” – СДВР, не взима становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На Ч. Г. Т., ЕГН [ЕГН], са издадени следните Наказателни постановления /НП/: НП № 38864 /10 г.; НП № 41843/10 г.; НП № 1400/654/10 г. и НП № 1450/299/11 г.

След извършена справка дали наложените глоби с горепосочените НП са заплатени, началник „АНД” при отдел „Пътна полиция” при СДВР, е издал

оспорената в настоящото производство Заповед № 59191 / 18. 06. 2013 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „д” от ЗДвП, като е разпоредил изземване на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК] на жалбоподателя Т..

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок (заповедта е връчена на 19. 06. 2013 г., а жалбата е подадена директно в АССГ на 20. 06. 2013 г.), подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – началник „АНД” при отдел „Пътна полиция” – СДВР, на който са делегирани правомощия за това – видно от приложената по делото Заповед № Из-1741 / 28. 08. 2012 г. на министъра на вътрешните работи и удостоверение рег. № 21024 / 16. 04. 2013 г., че И. М. е назначен за началник на група „АНД” при отдел „Пътна полиция” – СДВР (стр. 14) със заповед № К-5481/15. 05. 2012 г.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в разпоредбата съществени реквизити и същата е мотивирана, съобразно изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „д” от ЗДвП, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорения административен акт, временно се отнема свидетелството за управление на лице, който управлява моторно превозно средство в нарушение на разпоредбата на чл. 157, ал. 8 - до заплащане на дължимата глоба.

При тези данни съдът следва да провери, дали посочените в оспорения акт НП са редовно връчени и влезли в сила и следователно дали наложените с тях глоби са дължими.

1. С НП № 38864 от 09. 06. 2010 г. (стр. 28), е наложена глоба общо в размер н 410 лв. Видно от определение от 18. 01. 2012 г. по НАХД № 18355 / 2011 г. по описа на СРС, производството по оспорването на това НП е прекратено, тъй като е прието, че жалбата е просрочена. Видно от отбелязването (стр. 29 на гърба) определението на СРС е влязло в сила на 08. 02. 2012 г.

2. С НП № 41843 от 21. 06. 2010 г., (стр. 24), е наложена глоба общо в размер на 350 лв. С решение от 23. 12. 2012 г. по НАХД № 18354 / 2011 г. по описа на СРС, е потвърдено издаденото НП, в частта му в която е наложена глоба в размер на 50 лв. и е отменено същото по отношение на глобата в размер на 300 лв. По делото няма доказателства дали решението на СРС е влязло в сила и на коя дата.

3. С НП № 1400/654 от 05. 07. 2010 г., (стр. 16), е наложена глоба в размер на 250 лв. С решение № 1117 от 12. 12. 2011 г. по НАХД № 2237 / 2011 г. по описа на Плевенски районен съд, е потвърдено издаденото НП. Видно от отбелязването (стр. 19) решението на Плевенски районен съд е влязло в сила на 22. 02. 2012 г.

4. С НП № 1450/299 от 28. 03. 2011 г. (стр. 20), е наложена глоба общо в размер на 450 лв. С решение № 1091 от 01. 12. 2011 г. по НАХД № 1972 / 2011 г. по описа на Плевенски районен съд, е частично потвърдено издаденото НП, а в една част жалбата е оставена без разглеждане. По делото няма доказателства дали решението на ПРС е влязло в сила и на коя дата.

С оглед така изложените съображения съдът счита, че са налице данни за влезли в

сила наказателни постановления, по които се наложени административни наказания глоби, които не са заплатени, поради което са налице предпоставките по чл. 171, т. 1, б.„д” от ЗДвП.

С оглед на датите, на които наказателните постановления са влезли в сила е безспорно, че към датата на издаване на оспорената заповед - 30.11.2009 г., е изминал много повече от визирания в чл. 190, ал. 4 от ЗДвП едномесечен срок за заплащане на глобите. След изтичането на този едномесечен срок водачът на превозното средство няма право да управлява същото легитимирайки се с наказателното постановление вместо с контролния талон. Фикцията, която нормата на чл. 157, ал. 8 от ЗДвП създава, придавайки удостоверителната сила на контролния талон по смисъла на чл. 157, ал. 1 от ЗДвП на влязлото в сила наказателно постановление е обвързана със срок от един месец. След неговото изтичане лицето, управляващо превозно средство, не притежава документ, потвърждаващ валидността на свидетелството за правоуправление.

Съдът счита, за неоснователни изложените в жалбата доводи, че е изтекла давността за изпълнение на наложеното наказание, предвидена в чл. 82 от ЗАНН. Предвидените в тази норма давностни срокове, касаят изпълнението на наложеното наказание, което производство е различно от производството по оспорване на наложена принудителна административна мярка.

В същото време, на основание чл. 82, ал. 2 от ЗАНН, давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност.

По делото макар и за някои от издадените НП да няма данни, кога са влезли в сила, е безспорно че НП № 38864 от 09. 06. 2010 г., е влязло в сила на 22. 02. 2012 г., а НП № 1400/654 от 05. 07. 2010 г., е влязло в сила на 22. 02. 2012 г.

При това положение до датата на издаване на оспорената заповед са минали по-малко от две години, при това без да се изследва дали давността е била спирана или прекъсвана, поради което съдът счита че са налице материално-правните предпоставки визираны в нормата на чл. 171, т. 1, б. „д” от ЗДвП, следователно, не е допуснато нарушение на материалния закон при постановяване на заповедта.

В същото време, въпреки че се сочи че се прилагат доказателства за заплащане на една от глобите, такива доказателства не са приложени, а и освен това се твърди че е заплатена глобата по НП № 1450/299 от 28. 03. 2011 г., но остават дължими останалите задължения.

Принудителната административна мярка по своята правна природа не представлява санкция или наказание, за това и по принцип вината от гледна точка на санкционното право не е част от фактическия състав, обуславящ налагането ѝ. От друга страна, принудителната мярка има превантивен и преустановителен характер – мярката е предвидена в закона, за да се предотврати довършването на едно нарушение или настъпването на неговите вредни последици или извършването на ново нарушение. В случая, конкретната ПАМ е наложена, тъй като жалбоподателят е управлявал МПС, видно от представения АУАН № 536132 / 22. 11. 2012 г., като не е заплатил дължимите глоби по влезли в сила НП.

По изложените съображения съдът намира оспорването за неоснователно и като такова следва да го отхвърли. Индивидуалният административен акт, като

законосъобразен, следва да бъде оставен в сила.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, жалбоподателят дължи на ответника заплащане на направените по делото разноси, включително и юрисконсултско възнаграждение, но такива не са поискани, поради което не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ч. Г. Т. от [населено място], срещу Заповед № 59191 / 18. 16. 2013 г. на началник група „АНД”, отдел „Пътна полиция” – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „д” от ЗДвП за временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: